

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 lutego 2010 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 listopada 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 1 września 2009 r. oddalił apelację M. S. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 19 maja 2009 r., oraz odstąpił od obciążenia wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Od powyższego orzeczenia skargę kasacyjną wniósł pełnomocnik wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 24 listopada 2009 r., odrzucił skargę kasacyjną.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że zgodnie z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz.1398 ze zm.) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i w sprawach odwołań rozpoznawanych przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Sąd Apelacyjny wskazał, że sprawa w której złożono skargę kasacyjną jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych, a zatem podlega opłacie podstawowej w wysokości 30 złotych, niemniej taka opłata od skargi nie została uiszczona.

Sąd Apelacyjny przywołał treść art. 398⁶ § 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną, wskazując jednocześnie iż przepis ten, nakazujący sądowi drugiej instancji odrzucić nieopłaconą skargę kasacyjną, jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 130² k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2009 r. Wynika to z systematyki Kodeksu postępowania cywilnego, charakteru postępowania kasacyjnego, a także istnienia odrębnej regulacji trybu wnoszenia skargi kasacyjnej, jako pisma wszczynającego nadzwyczajne postępowanie.

Od powyższego postanowienia powód wniósł zażalenie, w którym zaskarżył je w całości, wnosząc o jego uchylenie i nadanie biegu skardze kasacyjnej. W uzasadnieniu zażalenia powód wskazał, że „w doręczeniu z dnia 15 września 2009 r. nie został pouczone o takim obowiązku procesowym, nie zasłania się zasadą ignoratio iuris lecz błędnym zrozumieniem postanowienia z dnia 12 czerwca 2009 r. Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł., że został zwolniony od opłaty podstawowej w kwocie 30,00 zł. należnej od wniesionej przez niego apelacji i dalej sądził, że jest zwolniony od dalszych opłat sądowych nie informując o tym pełnomocnika”.

Powód podkreślał, że „dla ostrożności procesowej uiszcza się opłatę podstawową w wysokości 30,00 zł.”, wskazując ponadto, że zażalenie jest oczywiście uzasadnione.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym zażalenie wyraża pogląd, że z przepisu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571) wynika zasada jej stosowania do postępowań wszczętych po jej wejściu w życie, co oznacza, że uchylenie art. 130² § 3 k.p.c. nie może odnieść skutku w rozpoznawanej sprawie, w której postępowanie zostało wszczęte przed 1 lipca 2009 r. Wynika stąd, że nieopłacona skarga kasacyjna (wniesiona przez radcę prawnego) podlegała odrzuceniu bez wezwania do uiszczenia opłaty na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Z tych względów zażalenie należało oddalić na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.